

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Card_Orson-Pejskar.PDB

PDB Name: Card_Orson-Pejskar
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 29.2.2004
Modification Date: 29.2.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Orson Scott CARD

Pejskař

Byl jsem nevinný chodec. Namočil jsem se do toho jedině proto, že mi to myslí vertikálně a Pejskař si myslel, že bych mu mohl být užitečný, což byla pravda. Taky řekl, že se možná pobavím, a to byla přednost, protože častěji měli jiní zábavu ze mě, než já z nich.

Když říkám, že mi to myslí vertikálně, chci říct, že jsem metafyzický, to jest simulovaný, to znamená, že je po mně, ale mozek to ještě neví a nohy se hýbou. Stalo se to, když mi bylo devět, ležel jsem v posteli a ten pitomec odvedle vystřelil po své paničce. Kulka prošla stěnou, mně do hlavy. Všichni se přiběhli podívat k nim, protože dělali takový kravál, a než si někdo všiml, že jsem to koupil já, byl jsem o litr chudší.

Napali mi do hlavy superrosol a světlovody, jenže nevěděli, který neutron s kterým spojit, a tak se z mého alchymického mozku stal místo rzi diamant. Rosolák. Krystaláček.

Od toho krásného elektrického dne jsem už nevyrostl ani o palec, nikde. Mých pohlavních žláz se kulka ani netkla, jenom mi v hlavě vypnula spouštěč puberty. Svatý Pavel tvrdil, že je Ježíšův eunuch. Či eunuch jsem já?

Nejhorší na tom je, že mi táhne na třicet a pořád se ještě musím soudit s majiteli hospod, aby mi nalili pivo. A i když pak soud rozhodne v můj prospěch a hospodský musí zaplatit výlohy, nestojí za to, protože moje tělo je tak malé, že mám po dvou deci v hlavě a po třetině omdlívám a pochávacím se. Navíc každý, kdo se mnou vysedává, vypadá jako pederast.

Ne, nechci aby vám kvůli mne vlhly oči - jsem na to zvyklý, fajn? Možná mi vracející se královna nikdy nepokynula při hostině o čtyřiceti chodech, ale ovládám takovou fintu, která se jistým lidem hodí, a tak se nějak protloukám. Dobře se oblékám, jezdím červem a neplatím moc na daních. Jsem totiž heslák. Dejte mi na pět minut něčí životopis, nebo spíš autopsychoskopii, a v devíti případech z deseti ze mě vypadne heslo, které vám otevře dveře do nejšpinavějších, nejchoulostivějších tajných datových souborů dotyčné osoby. Po pravdě řečeno to vychází třikrát z deseti, ale pořád je to lepší pravděpodobnost, než kdybyste nechali počítač, aby se rok snažil kombinovat z patnácti znaků to pravé heslo, zvláště když po třetím špatném pokusu dostanou vaše telefonní číslo, zmrazí cílové soubory a zavolají poldy.

Cože? Je vám ze mě špatně? Takový milý chlapec a on je zapletený do nespecifikovaného kritického asociálního chování? Můžu být z půlky ze skla a mít čtyři stopy, ale napodobím vás lépe než vaše matka a čím déle vás budu znát, tím hlouběji budu mít háčky. Dozví se nejenom vaše současné heslo. Můžu napsat slovo na papír a ten zapečetit, vy potom dojdete domů, změníte heslo, rozpečetíte, co jsem napsal, a tam bude stát vaše nové heslo, ve třech případech z deseti. Jsem vertikál a Pejskař to věděl. O deset procent superrosolu víc a podle zákona bych ani nebyl člověk, ale jsem ještě pod čarou, a to je pro spoustu lidí, kteří jsou v hlavě stoprocentně bio, víc, než můžu říct.

Pejskař ke mně přistoupil jednoho dne na Carolina Circle, když jsem stál na stoličce a hrál na kuličkovém automatu.

Neřekl nic, prostě mi jednu vrazil, a tak můj loket přirozeně přistál na jeho koulích. Spousta dvacetiletých se mnou zkusí cvičit v pasážích, a tak jsem zvyklý dávat jim lekce. Jack Sedmivrah. Hrdina čtvrtáků. Obvykle jdu po žaludku, jenže Psíčkaři nebylo dvacet, a tak loket zasáhl níž.

V okamžiku, kdy to dostal, jsem věděl, že tohle není dítě. Ne že bych rozeznal Pejskaře od Boha, on vám vypadá, jako by měl už dlouho hlad a bylo mu poslední dobou jedno, co jí.

Jenže tentokrát mu to nevyšlo, a tak tam sedí na zemi, opřený o hru Šiitě z východu, hlídá si prachy a dívá se na mě, jako bych byl nemluvně, které musí přebalit. "Doufám, že jsi Rosolák," povídá. "Protože jestli ne, vrátím tě mamince na třech místíčkách," Ale nezní to od něj jako hrozba. Zní to, jako by byl vrchní plačka na vlastním funusu.

"Jestli se chceš o něčem bavit, použivej ústa, ne ruce," říká.

"Pojď se mnou," povídá. "Musím si jít koupit kýlní pás. Strhnu ti to z podílu."

A tak jsme šli k Iveyemu. Postávali jsme v dětském oddělení a on se vykecával. "Jedno heslo," řekl. "Ale musí to být tutovka. Jestli bude špatně, jeden chlapík přijde o práci a možná půjde sedět."

Řekl jsem mu ne. Šance je tři z deseti, líp to nedovedu. Bez záruky. Výsledky mluví za mě, ale nikdo není dokonalý a já ani zdaleka ne.

"No tak," povídá. "Musíš mít nějaké finty, jak získat jistotu. Když se ti to podaří ve třech případech z deseti, co když se o tom člověku dozvíš víc? Co když se s ním osobně setkáš?"

"No, možná padesát na padesát."

"Hele, my to nemůžeme zkoušet nadvakerát. Takže možná se nestrefíš. A poznáš, kdy jsi vedle?"

"Ne," povídám. "Protože v té polovině případů, kdy se strefím, taky nevím, že jsem se strefil."

"Do prdele," on na to. "To je domluva jako s mým bráchou v plenkách."

"Stejně si mě nemůžeš dovolit. Pod dva tisíce nejdu a ty nemáš ani na snídani."

"Nabízím podíl."

"Nechci podíl. Chci hotovost."

"Jasně," říká. Rozhlíží se opravdu pečlivě. Jako by se napíchli na ceduli s nápisem Chlapecké velikosti 10-12. "Mám člověka na Federálním kódovacím úřadě."

"To nic není. Já mám Štěnici v prdeli První dámy a na pásku čtyřicet hodin jejích prdů."

Mám trochu nevyváchanou hubu. Vím to. Přesvědčím se o tom, když mě přitlačí obličejem do hromady šortek a říká:

"Čichni si, Rosoláku."

Nesnáším, když se mnou někdo mává a pokaždé vím, jak to zarazit. Tentokrát stačilo začít řvát. Nahlas, jakoby mě bil. Když dítě začne řvát, podívají se všichni. "Já už budu hodný," opakoval jsem. "Nebij mě! Já už budu hodný."

"Drž hubu," okřikl mě. "Všichni se dívají."

"Tak to na mě víckrát nezkoušej," říkám. "Jsem nejmiň o deset let starší než ty a o hodně víc než o deset let chytřejší. Já teď z tohoto obchodu odejdu a jestli uvidím, že jdeš za mnou, začnu řvát, že sis rozepnul kalhoty a vytáhl na mě frantíka. Dostaneš cejch osahávače dětí a pokaždé, když se v okruhu sta mil od Greensboro někdo pobaví s mrnětem, přijdou si pro tebe." Mám vyzkoušené, že to funguje a Pejskař hloupý nebyl. Jestli něco potřeboval ze všeho nejmiň, tak to, aby si ho chlupatí dovedli k výsledku. Počítal jsem s tím, že mi řekne, abych se šel bodnout a tím to skončí.

Ale on místo toho říká: "Sorry, Rosoláku, mám moc rychlý ruce."

Ani ten debil, který to do mě napálil, se mi nikdy neomluvil. Nejdřív mě napadlo, co je tohle za sukničku, že se tak shazuje. A pak jsem si řekl, že by mohlo stát za to zůstat a zjistit, co je to zač, že ze sebe dělá vola před devítiletým děckem. Ne že bych mu na tu lítost skočil. Prostě chtěl, abych mu sehnal heslo a věděl, že mu to nikdo jiný neudělá. Ale pouliční ranáři většinou nejsou tak mazaní, aby pod tlakem dovedli správně zalhat. Hned jsem poznal, že to není obyčejný kapsář nebo chmaták, který rozdává rány, protože na to, aby to dělal jinak, nemá cit. Měl hlubokou tvář, což znamená, že jeho hlava byla víc než jenom chlupatá šiška, čímž chci říct, že měl dost rozumu, aby strčil ruce do kapes a netrval na audienci u papeže. V tu chvíli jsem usoudil, že je to prolhaný parchant podle mého gusta."

"O co ti jde na Federálním kódovacím?" zeptal jsem se ho. "Potřebuješ vymazat záznam?"

"Deset čistých zelených," povídá. "S kódem pro neomezené mezinárodní cesty. S celou identifikací, jako pro skutečnou osobu."

"Zelenou kartu má prezident," říkám. "Čisté zelené mají Spojení šéfové. Ani viceprezident Spojených států není krytý pro neomezené mezinárodní cesty."

"Ale je," on na to. "Potřebuju heslo. Mám chlapa, který dovede udělat červené a modré, ale na čisté zelené musí být zvíře o dvě třídy výš. Můj člověk ví jak na to."

"Jenom s heslem to nepůjde," říkám. "Když někdo vydává zelené karty, bude to chtít i jeho prst."

"Vím, jak dostat prst," říká. "Chce to prst a heslo."

"Když někomu vezmeš prst, může to ohlásit. A i když ho přesvědčíš, aby to nedělal, někdo si všimne, že mu chybí."

"Latex," povídá on. "Budeme mít otisk. Do toho, jak mám dělat svou práci, mi nekecej. Ty sežeň heslo, já seženu prst. Bereš?"

"V hotovosti."

"Dvacet procent."

"Dvacet procent hnisu."

"Člověk uvnitř dostane dvacet, holka, která mi přinese prst, dostane dvacet a mně sakra zůstane čtyřicet."

"Něco takového neprodáš jen tak na ulici."

"Jistí zákazníci dají mega za kus." Samozřejmě myslí Organický klan. Prodá deset a z mých dvaceti procent vyrostou dva megy. Nebyl bych boháč, ale měl bych dost, abych se mohl stáhnout z veřejného života a možná i zaplatit doktory, aby mi na tvář nasadili vousy. Musím přiznat, že mi to neznělo špatně.

Tak jsme šli na věc. Pár hodin na mě cosi zkoušel a nechtěl mi říct, kdo je to zvíře, myslel si, že mi budou stačit informace, které mu sehnal ten člověk z Federálního kódovacího. Byla to od něj pěkná blbost, malovat mi zprostředkovaný portrét, když uvážíte, že po mně chtěl stoprocentní jistotu. Však mu to taky brzy došlo a vyklopil mi všechno. Nejraději by neřekl nic, těžko se toho vzdával, vždyť až budu vědět svoje, co mi zabráni, abych se nezkusil udělat pro sebe? Ale jiný způsob, jak získat heslo, neměl, musel ho dostat ode mě a já abych mohl odvést pořádnou práci, potřeboval jsem vědět všechno, co se zjistit dalo. Pejskař má v hlavě mozek. Sice takový, který podléhá biologické zkáze, ale ví, že v jistých chvílích to prostě nejde jinak, než tomu druhému věřit. Kdy se člověk musí spolehnout na to, že ten druhý udělá, co bude v jeho silách, i když nebude pod dohledem.

Vzal mě do svého levného bytu ve starém areálu Guilford College, kousek od červa, takže to bylo přímo genitální, když jsem se chtěl v klidu dostat k Charlottě, Winstonovi nebo Raleighovi. Neměl sice mechovou, podlahu, jenom postel, ale zato velkou, takže to nevypadalo, že by nějak strádal. Odhadoval jsem, že si ji koupil kdysi dávno v dobách svého pasáctví, kdy měl jméno a pásl šlapky, které se jmenovaly Špička, Tanker a Princezna nebo tak nějak a byly to ty pravé rozhodnočky na štipání. Bylo vidět, že mívá prachy a už nemá. Spousty krásných obleků na míru, ale obnošených, vyšlých z módy. Z těch opravdu starých byly už dráty vytrhané, ale ještě bylo vidět, kde se rozsvěcely diody. Bavíme se neandrtálsky. "Marnost, marnost, vše je zhanobeno," říkám a v ruce svírám rukáv kamisy, která kdysi blikala jako letadlo před přistáním.

"Jsou pohodlné, člověk se jich těžko zbavuje," říká. Hlas mu přeskakuje, takže vím, že nechce nikoho oblbout.

"Budiž pro tebe lekce," říkám. "Tak to dopadá, když Chodec nechodí."

"Chodit se dá pořád," povídá. "Jenže já měl špatný pocit, když šly obchody dobře a dobrý, když šly špatné. Když vodiš kočky, můžeš na to být svým způsobem pyšný. Ale když vodiš psy a víš, že jim pokaždé ubližují-"

"Mají v sobě vypínač, nic necítí. Proto tě chlupatí nechávají na pokoji, když vodiš psy, protože se nikomu nic zlého neděje."

"Jo, tak mi potom řekni, co je horší. Nechat se štípat k pláči, aby se nějakýmu starému páprdovi postavil, nebo si nechat vzít půlku mozku, takže když starej páprda štípe, tak to nebolí? Měl jsem těla těch ženských kolem sebe a vím, že to bývali lidi."

"Můžeš být skleňák a přitom zůstat člověkem."

Pochopil, že to beru osobně. "No jo," povídá, "ty jsi pod čarou."

"Psi taky."

"Tak jo, máš pravdu," říká. "Když se ti vrátí holka, vypráví ti, co s ní dělali a přitom se směje, nakreslíš si svou vlastní čaru."

Rozhlíží se po jeho chátaraji čím bytě. "Jak myslíš," říkám.

"Chtěl jsem zůstat čistej," povídá. "To ale neznamená, že musím zůstat chudej."

"Takže do toho jdeš proto, aby ses mohl vrátit do starých časů klidu a propensity."

"Propensita," říká, "co je to sakra za slovo? Proč takový slova pořád používáš?"

"Protože je znám."

"Neznáš je," povídá on. "Jedno ze dvou řekneš špatně."

Ukázal jsem mu svůj nejlepší chlapecký úsměv. "Vím." Neřeknu mu, že fôr je v tom, jak skoro nikdo nepozná, že je říkám špatně. Pejškař není obyčejný pasák. Obyčejný pasák se v půlce hry nepošle do ofsajdu kvůli vymknutým výčtkám svědomí, čímž chce říct, že Pejškař měl v hlavě nějaké zbloudilé diagonály a já si začínal říkat, že by mohla být zábava zjistit, kde se všechny sbíhají.

Každopádně jsme se do toho pustili. Cílové jméno bylo Jesse H. Hunt a já na něm začal pracovat. Krystaláček se do toho vážně obul. Pejškař měl asi dvě stránky informací - datum narození, místo narození, pohlaví při narození (dosud beze změn), vzdělání, průběh zaměstnání. Bylo to jako vagón prázdných krabic. "Máš přístup do městské knihovny?" zeptal jsem se a on ukázal na zdířku ve zdi. Napojil jsem se přímo, vizuálně na mé kapesní sony, svou krystalovou hlavičku na i-i-i-i-ou. Víte, ono to každou rosolovou hlavu nenapadne, valit to ven přímo přes interfejs v levém uchu.

Předvedl jsem mu, jak se pracuje. Trvalo mi to deset minut. Znáš cestu knihovnou v Greensboro. Znáš heslo každého knihovníka a jsem tak fikanej, že nemají nejmenší tušení, že jim někdo stoupá přístupovými kanály. Z knihovny se dá dostat do Severní Karoliny. Oddělení záznamů je v Raleighu a odtamtud se dá vecpat do federálních osobních záznamů kohokoli v zemi. To znamená, že než padl soumrak toho pozoruhodného dne, měli jsme kopii od každé listiny dokumentující život Jesse H. Hunta, rodným listem a vysvědčením v první třídě počínaje a zdravotními záznamy a hlášením z doby, kdy poprvé pracoval po poldy, konče.

Pejškař viděl dost, aby to na něj udělalo dojem. "Když dovedeš tohle všechno, mohlo by z tebe to heslo rovnou vypadnout," povídá.

"To nepůjde, hlupáčku," pravím co nejroztomileji. "Představ si toho poldu jako hrad. Osobní data plavou ve vodním příkopu. Je tam pár aligátorů, ale já plavu fakt dobře. Horká data jsou hluboko ve věži. Můžeš se tam dostat, ale nepozorovaně odtamtud nevyjdeš. A hesla - hesla má královna v prdeli."

"Každý systém je napadnutelný," povídá.

"Kdes k tomu přišel, psali to na veřejných záchodech? Kdyby byl systém hesel jenom trochu napadnutelný, tak by se nás ti pánové, kterým chceš karty střílet, dívali zevnitř a nemuseli by vyhazovat megy za to, aby jim pouliční pudl sháněl čisté zelené."

Potíž byla v tom, že poté, co jsem Pejškaře ohromil vším tím, co jsem o Jessovi H. dokázal zjistit, jsem nevěděl o moc víc než na začátku. Napadalo mě pár hesel, ale tím to haslo - hádáním. Nedokázal jsem ani vybrat to nejpravděpodobnější. Jesse byl obyčejný suchar. Pravidelně dobré známky ve škole, pravidelně dobrá pracovní hodnocení, nejspíš i svou ženu pravidelně promazával podle týdenního rozpisu.

"Snad si vážně nemyslíš, že ta holka jeho prst dostane," říkám výsměšně.

"Ty ji neznáš," povídá. "Kdybysme potřebovali jeho zvonek, přinesla by nám formy v pěti velikostech."

"A ty zase neznáš toho chlápka. Je to ten nejrovnější maník v Mayberry. Nevidím, že by své ženě zahýbal."

"Věř mi," povídá Pejškař. "Dostane jeho prst tak hladce, že si ničeho nevšimne."

Nevěřil jsem mu. Mám na lidi čich a Jesse H. to nehrál. Ledaže by začal švindlovat už v pěti a to se často nestává. Takový neskočí po první holce, kvůli které má těsno v kalhotách. Ke všemu byl ještě chytrý. Na jeho kariéře bylo vidět, že dovedl být vždy na tom pravém místě. Zdálo se, že jeho jméno vždy znali ti praví lidé. To znamená, že nebyl z těch, kteří ztratí hlavu, když mají horko v džinsách. Řekl jsem mu to.

"Ty jsi vážně hlavička," povídá Pejškař. "Heslo mi neřekneš, ale jseš si skoro jistě, že je impotentní nebo frigidní."

"Ani jedno," říkám. "Je tvrdý a zásadový. Když se o něj z ničeho nic začne otírat holka, nebude si myslet, že je to proto, že slyšela, že to má v rozkroku jako trám. Spočítá si, že jí o něco jde a půjde po ní, dokud nezjistí o co."

Jenom se na mě zašklebil. "Mám přece nejlepšího hesláka v Trojprdeli. Kouzelníka jménem Rosolák, ne? Ledověj mozek, kterému říkají Krystaláček. Mám ho, ne?"

"Možná."

"Mám ho, jinak ho oddělám," říká a ukazuje víc zubů, než by měl primát mít.

"Máš mě. Ale nemysli si, že mě můžeš oddělat."

Jenom se směje. "Mám tě a seš dobrej. Vsaďme se, že mám holku, která to svoje umí přinejmenším stejně dobře."

"Z toho nic nebude," já na to.

"Řekni mi jeho heslo a padnu na zadek."

"Chceš výsledky rychle? Tak běž za ním a popros ho, ať ti je prozradí sám."

Pejskař není z těch, kteří by to skrývali, když jim přeskočí.

"Chci výsledky rychle," říká. "A jestli začnu mít pocit, že je z tebe nedostanu, vytáhnu ti jazyk z hlavy. Nosem."

"To zní dobře," povídám. "Vždycky mi to nejlíp myslí, když mi klient fyzicky vyhrožuje. Ty vážně víš, jak ze mě dostat to nejlepší."

"To nejlepší si nech. Chci z tebe vyrazit jenom jeho heslo."

"Nejdřív ho musím potkat."

Naklání se ke mně, až cítím pižmo. Mám totiž pronikavý čich a můžu vám říct, že byl prosáklý testosteronem, čímž chci říct, že dámy by mohly být plné děťátek, jen kdyby si přičichly k jeho potu.

"Potkat ho?" ptá se mě. "Proč ho rovnou nepožádat, aby vyplnil žádost o zaměstnání?"

"Jeho žádosti o zaměstnání jsem četl," pravím.

"Jak může skleňák jako ty potkat pana Poldu? Vsadím se, že dostáváš pozvánky na stejné večírky jako lidi jeho kalibru."

Na večírky pro dospělé pozvánky nedostávám," říkám. "Ale na druhou stranu si dospělí roztomilých kloučků, jako jsem já, moc nevšímají."

Vzdychl. "Vážně ho musíš vidět?"

"Pokud ti nestačí pravděpodobnost padesát na padesát."

Z ničeho nic exploduje. Smetá se stolu sklenku, která se rozbíjí o zeď, pak převrací stůl a mně se celou tu dobu honí hlavou, jak se odtamtud dostanu živý. Jenže ta sou je pro mě, úniku není a on se naklání blízko ke mně a řve mi do tváře: "To je naposledy, co slyším to tvý padesát na padesát, šedesát ku čtyřiceti nebo tři z desíti, jasný, Rosoláku?" Najednou jsem pokorný a milý, protože tenhle kluk je dvakrát větší než já a třikrát těžší a já na něj žádnou páku nemám. A tak mu povídám: "Já prostě nedovedu mluvit jinak než v pravděpodobnostech a procentech, Pejskaři, protože jsem vertikál, chápeš? Tady vevnitř mám skleněný spoje a z těch jdou procenta jako z jiných lidí pot."

Sám si jednu vrazil. "Tohle taky není sekaná. Oba víme, že když na mě valíš všechny ty svoje přesné čísla, tak stejně jenom hádáš. Pravděpodobnost tohoto kořena neznáš o nic líp než já."

"Jeho pravděpodobnost neznám, Chodče, ale znám tu svou. Jestli se ti nelíbí, když se vyjadřuju přesně, tak mě omluv, ale v mé krystalové paměti je každé heslo, které jsem kdy rozlouskl, což znamená, že ti můžu říct s přesností na tři desetinná místa, kdy jsem se strefil po setkání s dotyčným napoprvé a kolikrát jsem se trefil na první pokus podle životopisu a jestli ho neuvidím, budu vycházet z toho, co mám, a s pravděpodobností 48,838 uhodnu heslo na první pokus a s pravděpodobností 66,667 bude správně jedno ze tří."

To ho usadilo a musím říct, že jsem to uvítal, protože z toho rozbíjení sklenic, převracení stolů a horkého dechu do tváře mi povolily svěrače. Odstoupil, strčil ruce do kapes a opřel se o zeď. "Vidím, že jsem si vybral toho pravého hesláka," říká, ale neusmívá se, vycházejí z něj pokorná slova, ale oči pokořené nejsou, jeho oči říkají: Nesnaž se mě oblnout, protože tě mám prokouknutýho, všechny mé vnitřní clony jsou té nejlepší kvality a polarizované tak, aby nepropustily tvůj lesk a viděly tě jasně a bez příkras. Takové oči jsem nikdy neviděl. Jako by mě znal. Nikdo mě nikdy neznal a myslím si, že ani on mě doopravdy neznal, ale nelíbilo se mi, jak se na mě dívá, jako by si myslel, že mě zná, protože ve skutečnosti se ani já sám pořádně neznám a pomyšlení, že by mě mohl znát líp než já sebe, mě znervózňovalo, snad mě stačí sledovat.

"Stačí, když budu dělat ztraceného chlapečka v obchodě," povídám.

"Co když on zrovna není ten typ, který pomáhá ztraceným chlapečkům?"

"A je snad ten typ, který je nechá bulit?"

"Nevím. Co když je? Co potom? Myslíš, že budeš mít druhou šanci?"

"Takže se ztraceným chlapečkem v obchodě to nepůjde. Můžu se mu před domem nabourat na kole. Můžu mu zkusit prodat televizní časopis."

Ale on už byl přede mnou. "S televizním časopisem ti přibouchne dveře před nosem, jestli k nim vůbec přijde. A s tím nabouráním se na kole je tvůj skleněnej mozeček taky vedle. Holka, kterou mám uvnitř a už ho má v práci, to má moc těžký, protože on zrovna není ten hravý typ, takže na něj musí přijít s fakt procitěným divadlem, jako že se rozešla s klukem a on je to jediné rameno, na kterém se může vyplakat, a jeho žena má takové štěstí, že má muže jako je on. Tomu ještě uvěří. Pak se mu najednou před domem nabourá tenhle chlapeček a jemu, protože je paranoidní, začne vrtat hlavou, jestli nepadá nějaký divný déšť, nebo co? Ví, že je paranoidní, protože na takovou úroveň se u fízlů člověk nedostane, když neví, jak za sebou zametat a likvidovat nepřátele dřív, než jim dojde, že tě chtějí dostat. Takže jakmile bude mít jenom chvilkové podezření, že na něj někdo něco šije, co udělá?"

Věděl jsem, kam Pejskař míří. Měl pravdu, a tak jsem mu to vítězství dopřál a vyklopil pěkně po řadě všechno, co chtěl slyšet. "Mění všechna hesla, všechny zvyky a pořád se dívá přes rameno."

"A můj plán můžeme pomalu pochovat. Žádný čistý zelený."

A já jsem poprvé pochopil, proč je tenhle Chodec, tenhle expasák tím pravým pro tento úkol. Nebyl vertikál jako já, neměl háček uvnitř, jako ten jeho polda z kódovacího, a neměl boule pod svetrem, aby mohl sehrát ten holčičí part, ale měl oči v loktech, v uších a kolenou, čímž chci říct, že si všiml všeho, čeho si všimnout mohl, a pak přemýšlel i o nových věcech, které ještě ani postřehnutelné nebyly, a všiml si jich. Svých čtyřicet procent si zasloužil. Dokonce i část z mých dvaceti.

A tak zatímco jsme čekali, až to děvče padne do Jesseho roztoužené náruče a vezme mu prst, a zatímco jsme dál vymýšleli, jak mě k němu pomalu, klidně a jistě dostat, strávil jsem s Pejskařem spoustu času. Ne, že by to po mně pokaždé chtěl, ale prostě jsem zjistil, že každé ráno kroužím po jeho autobusové trase, dokud ho nepotkám, nebo jím u

Bojangla, kam chodí, aby do svých vředy obsypaných orgánů vpravil trochu cajunského kuřete. Dával jsem si pozor, abych mu nelezl na nervy. Nechtěl jsem ho vytočit, protože slavnost jeho hněvu jsem již jednou zažil. Možná by mě nejradyji setřásl, ale nic pro to neudělal.

Dokonce i o několik dní později, kdy nás začaly pronásledovat přízraky nemilosrdné ulice, se mě nezabavil, a do toho patří i to, kdy mu Zvonek povídá: "Tak to vypadá, žeš přestal vodit psy. Že bys teď pásł chlapečky? Chlapečky pro pány? Tak to ti budeme říkat Kočičkář. Nebo že bys ho měl pro soukromé použití? Vážně teď ojíždíš chlapečky?"

Pořád říkám, že Zvonka jednou někdo zabije jenom proto, aby z něj stáhl kůži a udělal si z ní sklápěcí stříšku, ale Pejskař jen mávl rukou a šel dál, zatímco já na Zvonka dělal přisprostlá gesta. Většina lidí se mě hned zbaví, když si z nich někdo začne utahovat, že jsou na chlapečky, ale Pejskař se ani nenamáhal říct, že jsem jeho kámoš nebo něco takového. Ale taky mě nekrmil po miamsku, což znamená, že jsem neplaval v Bermudském trojúhelníku s prdelí u kotníků, čímž chci říct, že se Pejskař nestyděl za to, že se mnou chodí po ulici, což vám možná nezni jako šestiminutový orgasmus, ale pro mě to bylo jako vánek v srpnu, nežádal jsem o to a nevěřil jsem, že to vydrží, ale dokud to je, bude se mi to líbit.

Způsob, jakým jsem se nakonec k Jessovi dostal, byl ďábelský, nejlepší, jaký jsem kdy vymyslel. Až jsem nechápal, jak to že mě to nenapadlo dřív, možná to bylo tím, že mi nikdy předtím žádný Pejskař neopakoval jako papoušek "pitomost" pokaždé, když jsem přišel s nějakým nápadem. Než jsem konečně měl plán, na který neřekl "pitomost", skoro jsem se utopil v nejhlubších propastech své jasnozřivosti. Chci říct, že než byl spokojený, jel jsem na sto wattů.

Nejdřív jsme zjistili, kdo hlídá děti, když Jesse H. a paní Jessová vyrazí do města (což pro greensborskou smetánku znamená procházet se pro promenádě, přát si, aby se tam něco dělo a pak se jít vyčůrat na veřejné záchodky). Zpravidla měli dvě dívky, které k nim chodily za peníze jejich děti ignorovat, ale když měla tahle kvítka jiný program, což znamená, že měly domluvené, že se za hamburger a vid nechají pomuchlovat a protáhnout od nějakých nedopnutých kluků, volali Horkou linku Pečovatelské služby matky Hubbardové. Takže jsem se, co nejnenápadněji, vloudil do vážené organizace matky Hubbardové, když jsem ze sebe udělal žalostně přelidštělého čtrnáctiletého hochy, specializujícího se na severozápadní část města a dál na venkov. Trvalo to týden, ale Chodec nepospíchal. Dej si na čas a udělej to pořádně, říkal, když budeme spěchat, někdo si prudkého pohybu všimne, podívá se po nás a to stačí, aby nás dostali. Myslelo mu to horizontálně.

Pak přišla ta skvostná noc, kdy Kuntovi vyrazili za zábavou a obě flákačky neměly čas, protože byly právě k maximální spokojenosti obdělávány (nebyla to krása, když jsme ty dva cucáky přesvědčovali, aby je pomuchlovali zrovna tu noc). Manželé Jessovi to zjistili na poslední chvíli a nezbylo jim nic jiného, než zavolat k matce Hubbardové, a není to nádhra, že právě před hodinou volal tuhle Stevie Queen, že nakonec je pro kročení dětiček k dispozici. Ein plus ein je zwei, a tak mě řidič od matky Hubbardové vyklopil přede dveřmi Jesse Hunta, načež mě nejen čekal pohled do vznešené tváře pana Poldy, ale taky mě pohládila po hlavičce paní Poldová, a pak se mi dostalo privilegia přípravy svačinky pro čiperného Poldu juniora a sprostou Poldinku, pětiletého a tříletou, zatímco jednoletý Mikropolda (ještě ne člověk a jestli dovedu odhadnout charakter, tak takový, že pravděpodobně nebude žít dost dlouho, aby se člověkem stal) mi osprechoval tvář kyselinou močovou. Všichni se bavili.

Díky heroickému výkonu byly ty příšerky v postýlkách celkem brzo a protože jsem byl náročným hlídačem dětí, prohledal jsem dům, jestli v něm nejsou zloději, a círou náhodou jsem natrefil na nejužitečnější informaci o tom byroušovi, jehož tajné, zvolené jméno jsem se pokoušel vypátrat. Šlo o to, že na každou svou zásuvku naaranžoval bezpečnostní vlas, takže kdybych měl pokušení krást, poznal by, že došlo k nepovolenému otevření jeho zásuvek. Zjistil jsem, že oba mají v koupelně na všechno oddělené skříňky, přestože používají zubní pastu stejné značky, a že on, nikoliv ona, se stará o veškerou antikoncepci (vůbec ne příliš brzy, napadlo mě, neboť jejich dětičky jsem již poznal). Nepatřil k těm, kteří používají mazadla nebo malá, rozkoš rozdávající šidítka. Měl jenom erární, gumové, jak beton tvrdé pomůcky pro sebe, z čehož má mazaná hlava vykoumala, že si v peřinách užívá asi stejně tolik zábavy jako já.

Získal jsem spoustu báječných informací, všechny banální a všechny životně důležité. Nikdy nevím, která z nitek, jež držím v ruce, povede k cíli v mých nejnějnějších záhybech. Ale taky jsem nikdy neměl příležitost procházet při hledání hesla bez újmy na zdraví domem dotyčného. Viděl jsem poznámky, které nosily jeho děti ze školky, časopisy, které jeho rodině přicházely, a bylo mi čím dál jasnější, že Jesse H. Hunt má se svou rodinou velmi málo styčných bodů. Stál jako vodovážka na hladině života a nohy neměl smočené. Klidně mohl natáhnout bačkory a kdyby o jeho mrtvolu někdo nezakopl, všimli by si toho až po týdnech. Ne proto, že by o rodinu nestál, ale proto, že byl tak příšerně úzkostlivý. Všechno podroboval zkoumání, ale špatným koncem mikroskopu, takže se mu zdálo, že všechno je hrozně malé a vzdálené. Když noc končila, byl ze mě smutný chlapeček a šeptal jsem Mikropoldovi, že by se měl naučit počůrávat mužské tváře, protože jediné tak se mu může podařit zachytit se háčky v tatínkově tváři.

"Co když tě bude chtít odvézt domů?" zeptal se Pejskař a já mu řekl: "Nepřichází v úvahu, to se nedělá," ale Pejskař nakonec zařídil, abych měl kam jít a fakt, on to odhadl a já byl vedle. Skončilo to tak, že mě byroušovo fáro, pravý americký stejš, dovezlo až k domu na prodej, kde mě čekala rozmrzelá máma Uherka a na pana Hunta se zle obořila, protože jsem přišel domů tak pozdě. Jen co se dveře zavřely, máma Uherka udělala chichichi a hihhihi, ze zadního pokoje vyšel sám Chodec a řekl: "Mám u tebe o jednu laskavost míň, mámo Uherko," a ona na to: "Tak to ne, milej zlatej. Já mám u tebe o jednu laskavost víc," a pak se hluboce, vášnivě políbili, jestli tomu dokážete uvěřit. Dovedete si představit, že by mámu Uherku někdo mohl takhle políbit? U Pejskaře nebyla o překvapení nouze.

"Máš všechno, co potřebuješ?" ptá se mě.

"Hesla už mi tady nahoře tančí," říkám. "Jméno pro tebe budu mít, až budu zítra spát."

"Dej se do toho a nic mi neříkej," povídá Pejskař. "Dokud nebudeme mít prst, nechci jméno slyšet."

Do toho kouzelného dne zbývalo jen pár hodin, neboť to děvče - jehož jméno jsem se nikdy nedozvěděl a jehož tvář jsem nikdy nespatrił - mělo pana Poldu očarovat hned další den. Neoblékalo se nijak sexy a předstíralo, že má mezery ve

společenském chování, byla to prostě taková malá písárinka, která procházela nejtěžším obdobím svého života, protože jí předčasně vzali dělohu, nebo cosi podobného panu Poldovi napovídala, a teď chudinka ztrácela své ženství a vlastně se nikdy ženou necítila. Ale on na ni byl tak milý, celé týdny na ni byl tak milý, a Pejskař mi potom vyprávěl, jak jenom na pár minut zavřel dveře své kanceláře, držel ji a líbal ji, aby se cítila jako žena, a jakmile všechny jeho prsty zanechaly jemné otisky na tenké zelektrozované mikrovrstvičce, kterou měla všude na rozkošných nahých zádech a nadrech, začala křičet a co nejděleji mu sdělila, že nechce, aby byl kvůli ní své ženě nevěrný, že už jí beztak dal obrovský dar, když pro ni měl tolik pochopení a soucitu, a že je jí líp, když si uvědomí, že muž jako on se jí dokáže dotknout, přestože ví, že uvnitř není žena, a že se jí teď zdá, že má sílu žít dál. Bylo to přesvědčivé a přesně vypočítané, aby přišel o své horké otisky a přitom nedostal výčitky svědomí, které by mohly změnit jeho tvář a přivést ho k úplně jiným heslům.

Na mikrovrstvě byly všechny jeho prsty z několika úhlů, a tak mohl Chodec vymodelovat jeho prstovou masku pro našeho člověka uvnitř za jediný den. Pravý ukazováček. Díval jsem se na to velice skepticky, protože na světelném parketu mé nejnítěrnější mysli již tančily pochybnosti. "Jenom jeden prst?"

"Nemám víc než jednu šanci," řekl Pejskař. "Jeden jediný pokus."

"Ale jestli se splete, jestli moje první heslo není správné, pak by mohl pro druhý pokus použít prostředník."

"Řekni mi, ty můj vertikální chytráku, vážně si myslíš, že Jesse H. Hunt je typ byrouše, který dělá chyby?"

Na to jsem musel odpovědět, že ne, ale zlého tušení jsem se nezbavil a všechna má zlá tušení souvisela s potřebou druhého prstu, a přitom jsem vertikál, ne horizontál, což znamená, že do přítomnosti můžu vidět tak hluboko, jak si budete přát, ale do budoucnosti nevidím, que sera, sera.

Podle toho, co jsem se od Pejskaře dozvěděl, jsem si zkoušel představit, jak asi Polda reagoval na to tělo na vdávání, které tiskl. Kdyby kromě okukování taky šoustal, tak by se podle mě jeho heslo změnilo, ale když mu řekla, že by nechtěla zkompromitovat jeho nekompromisní čest, posílilo to v něm pocit správného nebo dokonce vzorového muže, takže jméno zůstalo výslovně stejné a heslo se také nezměnilo. "Invictus XYZ rwr," hlásím Pejskaři, protože tak znělo jeho pravé heslo a já si tím byl jistější, než kdykoli předtím.

"Kdes to sakra vyhrabal?" povídá.

"Kdybychom věděli, jak jsem to udělal, tak bych se nikdy neminul," pravím. Dokonce ani nevím, jestli je to v rosolu nebo v bio. Veškerá fakta projdou dolů, všechno se to smíchá a na povrch vyplavou roztančená hesla, kousičky H.

"Jo, ale jenom tak sis to nevymyslel. Co to znamená?"

"Invictus je jedna stará báseň, kterou má v rámečku v zásuvce pracovního stolu. Dala mu ji maminka, když měl ještě do poldy daleko. XYZ je jeho představa nahodilosti a rwr je poslední americký prezident, kterého obdivoval. Nevím, proč si teď zvolil právě tato slova. Před šesti týdny používal jiné heslo a za šest týdnů je znovu změnil, ale právě teď -"

"S šedesátiprocentní jistotou?" zeptal se Pejskař.

"Tentokrát procenta neříkám. Ještě nikdy jsem se neprocházel po koupelně dotyčného. Buď tohle, nebo mi můžeš provést penetraci konečníku, nikdy jsem si nebyl jistější."

Ted, když měl heslo, začal člověk uvnitř nosit magický prst každý den s sebou a čekat na příležitost, kdy bude v pracovním pana Poldy sám. Vytvořil již předběžné přihrádky, jak to každá zelená karta vyžaduje a ukrýl je ve své pracovní oblasti. Zbývalo vejít, ohlásit se jako pan Polda a pak, jestli systém přijme jeho jméno, heslo a prst, může přihrádky vyvolat, potvrdit je a za minutu být pryč. Ale tu minutu musel mít.

A toho krásného dne ji měl. Pan Polda měl nějakou schůzi a na jeho sekretářku to přišlo o den dřív, a tak vstoupil Muž zevnitř s pravým vzkazem pro pana Huntu. Posadil se k terminálu, vytiskl jméno, heslo a přiložil falešný prst a mašina roztáhla své krásné nohy doširoka a vybídla ho, aby vstoupil. Za čtyřicet sekund měl přihrádky vyvolané, prstem odklepl každou zelenou, pak se odhlásil a vyšel ven. Žádné znamení, žádný zvuk signalizující, že něco není v pořádku. Šlo to příjemně jak léto a hladce jak led. Zbývalo sedět a čekat, až zelené karty přijdou poštou.

"Komu je prodáš?" ptám se.

"Nikomu nic nenabízím, dokud nemám zelené v hrsti," povídá. Pejskař je totiž opatrný. To, co se stalo, nebylo dané tím, že by nebyl opatrný.

Každý den jsme obcházeli těch deset míst, kam měly obálky dorazit. Věděli jsme, že dřív než za týden tam nebudou - státní kola melou neobyčejně pomalu, v dobrém i zlém. Každý den jsme se kontaktovali s člověkem zevnitř, jehož jméno a tvář už jsem prozradil a určitě vám to bude hodně platné, protože obojí se nepochybně změnilo. Pokaždé nám říkal, že vše je při starém, nic se neděje. A byla to pravda, protože ten polda byl nad věcí a nijak nedával najevo, že je něco v nepořádku. Samotný pan Hunt nevěděl, že v jeho malém království cosi schází.

A přesto jsem byl každé ráno nervózní a v noci jsem nespál, aniž bych tu tušení mohl nějak pojmenovat.

"Chodíš, jako bys musel na záchod," povídá mi Chodec a je to opravdu tak. Něco smrdí, říkám si, něco se podělalo, ale přestože to vím, nedokážu pro to najít jméno, a tak jsem raději zticha, nebo si lžu a snažím se najít příčinu svého strachu. "Je to pro mě šok, říkám. "Být z dvaceti procent bohatý."

"Bohatý jako ne každý."

"To potom ty jsi dvojnásob bohatý."

A on se na mě jen šklebí. Je to silný a mlčenlivý typ.

"Proč ale neprodáš devět a tu zbylou zelenou si nenecháš?" říkám. "Pak budeš mít peníze na utrácení a zelenou, která ti otevře dveře do celého světa."

Ale on se jenom směje a říká: "Ty můj hlupáčku, roztomilej pidimužíku se světem v hlavě, když někdo uvidí pasáka jako jsem já se zelenou, půjde na policajty, protože pochopí, že tu něco nehraje. K takovým, jako jsem já, zelené nepasují."

"Nebudeš přece oblečený jako pasák a nebudeš bydlet v laciných hotelech."

"Jsem pasák nejnižší kategorie, takže bez ohledu na to, co mám na sobě, jsem oblečený jako pasák a ať přijdu do kteréhokoli hotelu, dokud neodejdu, je to pajzl."

"Pasáctví není nemoc," říkám. "Nemáš to v gonádách ani v genech. Kdyby tvůj táta byl Kroc a tvoje máma Iacocca, nebyl bys pasák."

"To bych sakra nebyl," říká. "Byl bych pasák na úrovni, jako máma a táta. Kdo podle tebe dostává zelené karty? Prodávat panny na ulici nemůžeš."

Usoudil jsem, že nemá pravdu a stále za tím stojím. Jestli někdo má na to, aby se za týden dostal na úroveň, pak je to Pejškař. Mohl by být čímkoli a dělat cokoli, vážně. No, skoro všechno. Kdyby uměl opravdu všechno, pak by měl tento příběh jiný konec. Jeho chyba to nebyla. Ledaže byste chtěli vyčítat prasatům, že neumějí létat. Vertikál jsem byl přece já. Měl jsem mu říct o svých tušeních a neposlali bychom ty zelené dál.

Držel jsem je v hrsti v jeho malém pokoji, všech deset, když je vysypal na postel. Od radosti skákal tak vysoko, že znovu a znovu narážel hlavou o strop, až se stropní obklady roztančily, odpadly a zaprášily celou místnost. "Vytáhl jsem jen jednu jedinou," povídá, "a on suše řekl milión. A já na to, co takhle deset? A on se směje a říká, vyplň si šek sám."

"Měli bychom je vyzkoušet," říkám.

"To nejde. Dají se vyzkoušet jediné tak, že se použijí, a když je použiješ, zůstane tvůj otisk a tvář navždy v jejich paměti, takže bychom je nikdy neprodali."

"Tak prodej jednu, ať máš jistotu, že je čistá."

"Prodává se balík," říká. "Když prodám jednu a oni si budou myslet, že mám víc, ale držím si je, abych vyšrouboval cenu, pak se možná nedočkám toho, že těch zbylých devět zinkasuju, protože třeba budu mít nehodu a o ty děťátka přijdu. Prodám všech deset najednou dnes v noci a víckrát nechci o zelených kartách slyšet."

Tu noc, kdy prodává zelené těm slušňákům, o kterých se mezi lidem mluví jako o Organickém klanu, se bojím víc než kdy jindy. Ležím na posteli, chvěju se a hlavou se mi honí všelijaké sny, protože vím, že něco se škaredě podělá, ale ještě pořád nevím co a pořád nevím proč. Opakuji u si: máš strach jenom proto, protože ti nic nemohlo tak vyjít, nemůžeš uvěřit, že by ses mohl dočkat bohatství a klidu. Říkám si to tolikrát, že věřím, že tomu věřím, ale tam v hloubi se to oklamat nedá, a tak se dál třesu a nakonec brečím, protože mé tělo jako by dál věřilo, že je mi devět a v devíti se slzní kanálky snadno spustí i bez hesla. Přichází pozdě v noci a myslí si, že spím, ale já jeho tancování slyším ze všech těch tichých zvuků, které vydává, vím, že peníze má v bezpečí v bance, a tak, když se naklání, aby se přesvědčil, jestli spím, mu říkám: "Mohl bych si půjčit sto klacků?"

Jednu mi vrazí, směje se, tančí a zpívá a já se zkouším přidat, vážně se snažím, vím, že bych měl být šťastný, ale on nakonec říká: "Ty tomu nevěříš, co?"

Ty se s tím nemůžeš smířit," a já znovu začínám řvát. On mě jen tak obejmě, jako táta z filmu, pak dělá, že je boxer a jde mi po hlavě, a nakonec říká.

"Ožením se, třeba i s mámou Uherkou, adoptujeme tě a budeme mít malou spielbergovskou rodinku v Summerfieldu a budeme jezdit se sekačkou po opravdovém trávníku."

"Jsem starší než ty i máma Uherka," říkám, ale on se dál směje. Směje se a tiskne mě k sobě tak dlouho, až si myslí, že jsem dobrý. Nechoď domů, říká, ale já domů musím, protože vím, že zase začnu brečet, ze strachu nebo z něčeho jiného, a nechci, aby věděl, že jeho léčba nebyla trvalá. "Díky, ne," říkám, ale on se nepřestává smát. "Zůstaň tady a vybreč se, z čeho chceš, Rosoláku, ale dnes nechoď na noc domů, dnes nechci být sám a ty určitě nechceš taky." A tak spím pod jeho prostěradly jako s bráchou a on mě štípe, lechtá, tluče a vypráví sprosté vtipy o svých kurvách, je to ta nejlepší a nejpřirozenější noc, jakou jsem kdy strávil s opravdovým přítelem. Ví, že tomu nebudete věřit, hlavou vám budou vrtat vaše nechutné představy, ale tu noc se v žádných dírkách neskotačilo, protože nikdo nechtěl nikoho využívat pro svoje potěšení, to jenom Pejškař byl šťastný a nechtěl, abych já byl smutný.

Když usnul, strašně moc jsem chtěl vědět, komu je prodal, abych jim mohl zavolat a říct: "Ty zelené nepoužívejte, protože nejsou čisté. Nevím jak, nevím proč, ale poldové po tom jdou, vím to a jestli je použijete, tak vám přibijou prsty na tvář." Ale věřili by mi, kdybych zavola? Taky byli opatrní. Proč jinak by to trvalo týden. Dalí kartu jednomu ze svých pěšáků, aby ji používal, a oni aby se přesvědčili, že v tom není nějaká zrada. A ona fungovala. Teprve potom rozdali karty sedmi velkým bosům a dvě si nechali v rezervě. Dokone i Organický klan, Oko vševidoucí, ty karty poslal dál, stejně jako my.

Podle mě byl Pejškař taky trochu vertikál. Myslím si, že stejně jako já věděl, že něco není v pořádku. Proto se pořád ohlížel po tom člověku zevnitř. Nevěřil, že je to dobré, proto ze svého podílu nic neutratil. Seděli jsme u něj a cpali se stejným levným jídlem jako dřív, za jeho podíl z nějaké levoty nebo za moje peníze z likvidace záznamů, a on tu a tam prohodil: "Jídlo boháčů musí chutnat skvěle." Anebo možná nebyl vertikál, ale dal na mě tušení, že se někde stala chyba. Ať si myslel cokoli, mně bylo hůř a hůř, až do toho rána, kdy jsme se vydali na návštěvu člověka zevnitř a jeho nebylo.

Zmizel beze stopy. Jako by nikdy neexistoval. Jeho pronajatý byt byl vymetený od podlahy po strop. Telefon k poldům, prý je na dovolené, což znamená, že ho mají, nepřestěhoval se se svým čerstvě nabytým bohatstvím do jiného domu. Stáli jsme v jeho prázdném bytě, v jeho ošklivém prázdném pelechu, který byl desetkrát lepší než cokoli, kde jsme dřív bydleli my, a Pejškař povídá, tiše mi povídá: "Co to bylo? Kde jsem udělal chybu? Myslel jsem si, že jsem jako Hunt, myslel jsem si, že v téhle práci, v téhle jediné práci, chybu nikdy neudělám."

A bylo to, došlo mi to hned. Ne o týden dřív, kdy by to k něčemu bylo. Konečně jsem to všechno pochopil, došlo mi, jak to Hunt udělal.

Jesse Hunt nikdy nedělal chyby. Ale zároveň byl tak paranoidní, že si na šuplíky dával vlasy, aby věděl, jestli ten, kdo jim hlídá děti, u nich nekrade. Náhodou by špatné heslo nikdy nezadal, ale byl z těch, kteří jsou schopní to dělat

schválně.

"Pokaždé to dělal nadvakrát," říkám. "Je tak svinsky opatrný, že napoprvé zadává špatné heslo, a teprve pak přichází s druhým prstem."

"Takže když se jednou přihlásí napoprvé, stane se co?" Ptá se, protože nezná počítače tak jako já, který jsem sám z půlky ze skla.

"Systém jeho způsob zná, o to jde. Jesse H. je puntičkář, ten nikdy nešlápl vedle, ale když my jsme se přihlásili napoprvé, spustilo to poplach. Je to moje chyba, věděl jsem, jak je paranoidní a věděl jsem, že někde něco nehraje, jenom jsem až do této chvíle nevěděl co. Mělo mě to napadnout, když jsem našel to heslo, mělo mě to napadnout. Je mi líto, neměl jsi mě do toho tahat. Měl jsi mě poslechnout, když jsem říkal, že něco neklape. Mělo mě to napadnout, promiň."

To, co jsem Pejskaři udělal, jsem nikdy nechtěl. Co jsem mu to jen udělal! Mohlo mě to přece napadnout, bylo to tam, uvnitř mé skleněné hlavy, ale ne, já na to přišel až tehdy, kdy bylo na všechno pozdě. Možná to bylo tím, že jsem na to nechtěl myslet, možná tím, že jsem se s těmi zelenými kartami chtěl mýlit, ale co nadělám, stalo se. Nejsem papež na zdobeném křesle, čímž chci říct, že nemůžu být chytřejší než jsem.

Okamžitě zavola pánům z Organického klanu, aby je varoval, ale já se mezitím ponořil do knihovny a maximální rychlostí nasál zprávy, a tak jsem pochopil, že je to k ničemu, protože všech sedm velkých bosů i přihlouplého pokusného králíka už mají, pěkně v chládku za podvod s kartami.

To, co Pejskaři řekli do telefonu, aspoň ukázalo, na čem jsme. "Je po nás," povídá Pejskař.

"Dej jim čas, třeba vychladnou."

"Ti nevychladnou nikdy," říká. "Je to beznadějně, ti to nikdy neodpustí, ani kdyby znali celou pravdu, protože podívej na jména těch, kterým ty karty dali, vlastně největším rybám z čáry, habibům, kteří si kupují prezidenty malých zemiček a inkasují podíly v hotovosti od chobotnic, jako jsou Shell a ITT, každou chvíli někoho oddělají a vyjdou z toho čisti. Teď sedí v base a historici organizace mají v hlavě, takže jim bude jedno, jestli jsme to udělali schválně nebo ne. Bolí je to a neznají jiný způsob, jak bolest zahnat, než ji přenést na někoho jiného. A to jsme my. Chtějí, aby nás to bolelo hodně a dlouho."

Nikdy jsem Pejskaře neviděl tak vyplašeného. To byl jediný důvod, proč jsme šli sami k poldům. Nechtěli jsme být praskači, ale potřebovali jsme jejich ochranu, byla to naše jediná naděje. Řekli jsme jim, že dosvědčíme, jak jsme to udělali, ani ne za imunitu, jen aby nám změnili tváře a strčili nás někam do bezpečné basy, kde si odsedíme trest a vyjdeme ven živí, chápete? Nic víc jsme nechtěli.

Ale poldové se nám vysmáli. Měli už člověka zevnitř a ten měl za svědectví dostat imunitu.

"Nepotřebujeme vás," řekli, "a je nám jedno, jestli půjdete sedět nebo ne. Nám šlo o velké ryby."

"Když nás necháte jít, budou si myslet, že jsme to na ně nachystali."

"Ještě nás rozesmějete," říkají poldové. "My že bychom pracovali s takovými pěšáky z ulice? Oni ví, že tak hluboko neklesneme."

"Kupovali od nás," povídá Pejskař. "Když jsme dost dobří pro ně, jsme dost dobří i pro fyzly."

"Věříš tomu?" ptá se jeden z poldů svého identického podřízeného. "Tihle šprýmaři škemrají, abysme je dali do chládku. Poslouchejte dobře, vy vtipálci, berte to tak, že vás nechceme přihodit na bedra daňových poplatníků, to vás nenapadlo? My bychom vám dali jenom čas, ale ti z ulice vám dají mnohem víc a nás to nebude stát ani vindru."

Co jsme měli dělat? Pejskař vypadal jako někdo, komu vycucli tři litry, tak byl bílý. Cestou z fizlámy povídá: "Teď poznáme, jaké to je umřít."

A já mu říkám: "Chodče, ještě ti nestrkají pušku do pusy, ještě ti nevrážejí nůž do oka. Ještě dýcháme a máme nohy, tak pojďme zmizet."

"Pojdme!" povídá. "Vyjdeš z G-boro a narazíš na les, skleňáku."

"No a co? Můžu se napíchnout a vytáhnout všechna data o tom, jak v lese žít. Je tam spousta neobývané země. Kde podle tebe roste marihuana?"

"Jsem kluk z města," říká. "Jsem kluk z města," Stojíme venku a on se rozhlíží. "Ve městě máme šanci, město znám."

"Možná v New Yorku nebo v Dallasu, ale G-boro je prostě moc malé, ani ne půl miliónu lidí, tady nezapadneš dost hluboko."

"No jo," říká a pořád se rozhlíží. "Tobě už do toho nic není, Rosoláku. Nedávají vinu tobě, ale mně."

"Ale je to moje chyba," povídám, "a zůstanu s tebou a řeknu jim to."

"Ty si myslíš, že si to budou chtít poslechnout?"

"Řeknu jim, aby mi píchli povídku a uvidí, že mluvím pravdu."

"Není to ničím chyba," říká. "Kašlu ti na to, čím je to chyba. Ty jsi čistý, ale když zůstaneš se mnou, spadneš do toho taky. Nepotřebuju tě mít kolem sebe a ty mě sakra taky ne. Práce skončila. Hotovo. Ztrať se."

Ale to jsem nemohl. Stejně jako on nemohl dál vodit psy, já jsem nemohl pláchnout a nechat ho, ať si to za mě slízne.

"Oni vědí, že jsem tvůj heslák," povídám. "Půjdou i po mně."

"Chvíli možná, Rosoláku. Ale když převedeš svých dvacet procent na Obličejový salón Bobbyho Joea, takže po tobě nebudou chtít nic zpátky, a na týden se uklidíš, zapomenou na tebe."

Má pravdu, ale mně na tom nezáleží. "Šel jsem za dvaceti procenty bohatství. Takže teď mi patří padesát procent průšvihů."

Najednou vidí to, co hledá. "Jsou tady, Rosoláku, hajzlové, které poslali, aby mě oddělali. V tom Mercedesu."

Divám se, ale vidím jen světla. Potom mám jeho ruku na zádech. Dává mi takovou ránu, že letím z kolonády až do keřů a když se z nich vyhrabu, Pejskař je pryč. Asi minutu se tam plácám a nechávám se od těch rostlin škrábat, než mi dojde, že mě chtěl uklidit, aby mě nezastřelili, nerozsekali, nesejmuli laserem, nebo jak se to s ním vlastně chtěli vyrovnat.

Já byl v bezpečí. Mohl jsem odejít, mohl jsem bez meškání zmizet z města. Dokonce jsem ani nemusel vracet ty prachy. Měl jsem dost, abych vypadl ze země a prožil zbytek života někde, kde mě ani Organický klan nenajde.

A uvažoval jsem o tom. Na noc jsem zůstal v zapadáku mámy Uherky, protože mi bylo jasné, že můj dům bude hlídáný. Celou noc jsem se rozmýšlel, kam bych mohl odjet. Austrálie. Nový Zéland. Nebo i cizí místo. Mohl bych si dovolit dobrý slovníkový krystal, takže zvládnout jazyk by bylo snadné.

Ale ráno to nešlo. Máma Uherka se nechtěla přímo zeptat, "ale tvářila se tak ustaraně a já jí nemohl říct víc než: "Hodil mě do křoví a kde je teď, to nevím."

A ona jenom přikyvuje a vrací se udělat snídani. Ruce se jí třesou, jak je rozrušená. Protože ví, že proti Organickému klanu Pejskař nemá šanci.

"Mrzí mě to," říkám.

"Co můžeš dělat? Když tě chtějí, dostanou tě. Když ti poldové nedají novou tvář, neschováš se."

"A co když ho nechtějí?" říkám.

Směje se mi. "Víš o tom celá ulice. Ti zatčení byli ve zprávách a každý ví, že velcí bosové hledají Pejskaře. Chtějí ho tak moc, že to celá ulice cítí."

"Co kdyby se dozvěděli, že to nebyla jeho chyba," říkám. "Co kdyby se dozvěděli, že to byla nešťastná náhoda? Ony!"

Máma Uherka po mně zašilhá - málo lidí pozná, kdy šilhá, ale já jo - a říká: "Je jenom jeden kluk, který by jim to mohl podat tak, aby uvěřili."

"Já vím."

"Jestli ten kluk přijde a spustí Nechte mě říct, proč nemáte ubližovat Pejskaři, je to můj kamarád -"

"Nikdo netvrdí, že život je bezpečný," říkám. "Co horšího by mi mohli udělat, než se mi stalo v devíti?"

Přistupuje ke mně a dává mi ruku na hlavu, jenom to, nechá ji tam několik minut ležet a já vím, co mám udělat.

A tak jsem to udělal. Šel jsem k Tlustýma Jackovi a řekl mu, že chci mluvit s Mátou juniorem ohledně Pejskaře. Ani ne po třiceti sekundách mě vynesli do průjezdu a kamsi mě vezli s obličejem přimáčknutým na podlahu auta, abych nepoznal, kam jedeme. Idioti. Nevěděli, že když je někdo vertikál jako já, dovede spočítat otáčky kol a přesnou trajektorii každého oblouku. Mohl jsem od ruky nakreslit mapu, kudy mě vezli. Ale kdybych to dal najevo, domů bych se už nevrátil a jelikož bylo pravděpodobné, že do mě naperou povídač, nečekal jsem a paměť si vymazal. Dobře jsem udělal - byla to první věc, na kterou se mě zeptali, když mě měli nadopovaného.

Dali mi dávku pro dospělého, takže jsem jim prakticky vyklopil celý svůj životopis, své názory na ně, na všechny a na všechno ostatní. Výslech trval hodinu, bylo to jako věčnost, ale na konci viděli - a věděli s absolutní jistotou - že Pejskař je nepodrazil. Když bylo po nejhorším a já začínal přicházet k sobě, takže jsem měl aspoň trochu vládu nad tím, co říkám, prosil jsem je, žebral jsem, nechte Pejskaře žít. Pusťte ho. Vráti prachy a já vrátím svoje, jenom ho nechte jít.

"Fajn," říká ten chlapík.

Nevěřil jsem.

"Ne, můžeš mi věřit, pustíme ho."

"Vy ho máte?"

"Dostali jsme ho dřív, než jsi přišel."

"A vy jste ho nezabili?"

"Proč bychom ho zabijeli. Nejdřív jsme museli dostat zpátky prachy, ne, takže jsme ho do rána potřebovali živého. A pak jsi přišel ty a po tom, cos nám tady vyklopil, jsme si to rozmysleli, vážně, díky tobě nám toho starýho pasáka začalo být líto."

V první chvíli jsem opravdu věřil, že to bude dobré. Ale pak jsem z jeho pohledu a z jeho chování, stejně jako přicházím na hesla, pochopil.

Přivedli Pejskaře a vrazili mi jakousi knížku. Byl zamklý a toporný, jako by mě nepoznával. Na tu knížku jsem se ani nemusel dívat a bylo mi jasné, co to je. Vybrali mu mozek a dali mu tam sklo jak mám já, jenže hodně přes čáru, daleko přes čáru, v jeho hlavě nezůstalo z Pejskaře nic, měl tam jen světlovody a rosol. Ta knížka byl Uživatelský manuál se všemi instrukcemi, jak ho programovat a ovládat.

Díval jsem se na něj, byl to Pejskař, stejná tvář, stejné vlasy, všechno. Pak udělal pohyb, promluvil a byl mrtvý, byl to někdo jiný v Pejskařově těle. "Proč? Proč jste ho raději nazabili, proč jste s ním udělali tohle?"

"Tenhle moc narostl," povídá ten chlap. "Každý v G-boro ví, co se stalo, každý v celé zemi to ví, každý na světě. I kdyby to byl jenom omyl, nemohli jsme to nechat jen tak. Neber si to, Rosoláku. Vždyť žije. A ty taky. A oba naživu zůstanete, dokud budete dodržovat pár jednoduchých pravidel. Jelikož je přes čáru, musí mít vlastníka - a tím jsi ty. Můžeš s ním dělat, co chceš, - pronajímat ho k uchovávání informací, nebo ho pást - ale pořád zůstane s tebou. Každý den budete tady v G-boro na ulici a my sem budeme vodit lidi a ukazovat jim, jak dopadnou chlapci, kteří udělají chybu. Můžeš z toho mít dokonce i podíl, takže se vůbec nebudeš muset namáhat, když nebudeš chtít. Tak tě máme rádi, Rosoláku. Ale jestli opustí tohle město nebo jeden jediný den nevyjde, ven, posledních šest hodin tvého života tě to bude moc mrzet. Rozumíš?"

Rozuměl jsem. Odvedl jsem ho s sebou. Koupil jsem si tenhle byt, tyhle šaty, a život jde dál. Proto chodíme každý den na ulici. Přečetl jsem celý manuál a odhaduji, že tak deset procent z Pejskaře uvnitř zůstalo. Ta část, která je Pejskařem, se nemůže dostat na povrch, nemůže promluvit, pohnout tělem, nic takového, nemůže si dokonce ani nic pamatovat nebo vědomě uvažovat. Ale možná se uvnitř toho, co kdysi bývalo jeho hlavou, může nějak pohybovat, možná může nahlížet do dat, která jsou v tom rosolu uchovávána. A možná dokonce jednou narazí na tento příběh, pozná, co se mu stalo a pozná, že jsem se snažil mu pomoci.

V mezicase je toto má poslední vůle a testament. Dost se Organickému klanu věnujeme a jednoho dne snad budeme

vědět dost, abych sáhnul do systému a vypnul ho. Kompletně ho vypnul a připravil ty parchanty o všechno, tak jako připravili oni o všechno Pejškaře. Potíž je v tom, že na některá místa se nedá nahlédnout a nenechat stopy. Až někdo přijde a přiloží mi horký ocelový obušek na skrář, pak možná zjistím, že nejsem tak dobrý, jak si o sobě myslím. Vyrazte mi mozek, až to přijde. Ale je to tam, na několika místech v systému, a když tři dny nevložím svůj kód, tenhle příběh vyplave na povrch. Fakt, že ho čtete, znamená, že je po mně.

Nebo to znamená, že jsem jim to vrátil, takže utajovat dál tento příběh nemá cenu. Možná je to moje labutí píseň a možná píseň vítězství. To se nikdy nedozvíte přátelé.

Ale budete o tom přemýšlet. To se mi líbí. Ať jste kdokoliv, budete o nás přemýšlet, o starém Rosolákovi a Pejškaři, a hádat, jestli ti paznehti, kteří mu vybrali lebku, za to po zásluze zaplatili.

Zatím se o ten rosolový stroj musím starat. Je to jenom z deseti procent člověk, ale pak i mě je jenom čtyřicet procent sebe sama. Dohromady to dělá půlku člověka. Ale je to půlka, která má váhu. Je to půlka, která ještě něco chce. Jeho rosol a můj rosol, to jsou jen světlovody a elektřina. Data a touhy. Šmejd s rychlostí světla. Mně však některé touhy zůstaly, byť jen pár, a možná i Pejškaři, ještě méně.

To, co chceme, taky dostaneme. Dostaneme to všechno. Do posledního drobečku. Do poslední jiskry. Věřte tomu.

přeložil Petr Kotrle

*konverze do .pdb arnz2004